

# Зимовий ранок

Олександр Пушкін

Мороз і сонце, — день розкішний!  
Ти ще дрімаєш, друже ніжний, —  
Красуне, час уже, проснись:  
Відкрий свій погляд яснозорий.  
Навстріч північної Аврори  
Зорею півночі з'явись!

Згадай-но, вчора хуга злилась,  
В вечірнім небі мла носилась;  
Крізь хмари місяць вдалині  
Жовтів і блід на виднокрузі,  
І ти сиділа, вся у тузі, —  
А нині.. подивись — в вікні:

Під голубими небесами  
Скрізь чарівними килимами  
На яснім сонці сніг лежить;  
Прозорий ліс лише чорніє,  
Крізь іней глиця зеленіє,  
І річка кригою блищить.

Кімната вся янтарним блиском  
Осяяна. З веселим тріском  
Палає піч. І мрієш ти.  
Приємно снить біля лежанки.  
Проте, чи не звеліти в санки  
Конячку буру запрягти?

І понесе нас, друже милий.  
По вранішній дорозі білій  
Кінь нетерплячий крізь сніги,  
Відвідаєм поля спустілі,  
Ліси, від снігу побілілі,  
І милі серцю береги.